

Затуй въ безнадежность надежда растъше
и скрита ненавистъ въ мрачния взоръ,
че наша кръвъ въ вашитѣ жили течеше,
че нашето робство за насъ бѣ позоръ.

И ето, отключенъ е изворътъ вече,
тече по скалитѣ могъщъ водопадъ,
че гордъ и стихиенъ, и храбъръ, и вѣченъ
реди се народътъ подъ родния стягъ.

Безстрашнитѣ рицари смѣло строшиха
съсъ устремъ победенъ вериги и власть
и съ медни тръби по свѣта разтръбиха,
че вече настѣпилъ е нашиятъ часъ.

2.

Следъ дни на горести голѣми,
следъ дни на кървави борби,
и въ безнадежность потопени
стотици хиляди очи;

Следъ дни на робство и вериги,
на смъртни рани и разгромъ —
ахъ, ето тържествуващъ иде
день пролѣтенъ за всѣки домъ!

Запѣйте сини небосклони,
шумете наши лесове,
полета и чукари голи,
и родни скъпи брѣгове!

Вълнувайте се две морета,
рѣки, дълбоки езера,